

HET ARDENNENOFFENSIEF VAN TOM BARMAN

Een straf en pervers staaltje politiek stratego? Organiseer een muziekconcert tegen het Vlaams Belang, verstop die boodschap vervolgens achter de vlag van de ‘verdraagzaamheid’ en schreeuw dan moord en brand als de grootste partij van Vlaanderen de hetze niet zomaar pikt en even van zich laat horen. Succes gegarandeerd én applaus in de media.

Links feestje, rechts feestje

‘Kunnen wij het helpen dat het Vlaams Belang zich aangesproken voelt?’, klinkt het nu voorspelbaar. Alsof de 0110-concerten níet tegen het Vlaams Belang gericht zouden zijn. Ach, eigenlijk kan heel die heisa ons gestolen worden. Als het kruim van de Vlaamse muziekwereld zich gewillig voor het linkse karretje wil laten spannen, is dat hun zaak. En als links op 1 oktober perse een links feestje wil bouwen, met dreigende opgestoken vingers aan het adres van 1 miljoen Vlaamse kiezers, moeten ze dat maar doen. Elk diertje zijn pleziertje. Maar in de stembus veegt de kiezer gelukkig al lang zijn voeten aan het opgelegde stemadvies. Het resultaat? Een links feestje op 1 oktober, een rechts feestje op 8 oktober. Iedereen tevreden, toch?

Maar dat het muzikale Ardennenoffensief tegen het Vlaams Belang rijkelijk gesponsord wordt door de Nationale Loterij is zonder meer – om een journalist te parafraseren – “ranzig en gevaarlijk”. Een “onderduimse guerilla” van het Belgische regime, zoals Gerolf Annemans het noemt. En dat Bruno Tuybens - staatssecretaris van Overheidsbedrijven en dus grote baas van de Nationale Loterij – uit de SP.A-stal komt, zal wel toeval zijn...

Tussen haakjes toch nog even aanstippen dat de Nationale Loterij ook het zogenaamde Centrum voor Gelijke Kansen en Racismebestrijding mee financiert, het Centrum dat niet het racisme maar afwijkende meningen vervolgt. Toestanden “die iedere rechtgeaarde democraat de haren te berge moet doen rijzen”? Jawel.

‘Berufsverbot’?

De hele heisa is niet alleen ‘gefundenes Fressen’ voor een op nieuwshonger liggende media in komkommertijd, maar ook een leuke politieke bliksemafleider na de brutale moord op Guido De Moor in Antwerpen en de gruwelijke moord op Stacy en Nathalie, de twee meisjes die in Luik wellicht werden ontvoerd door een al eerder wegens seksuele misdrijven veroordeelde en veel te vroeg vrijgelaten crimineel.

In de pers is verbolgen gereageerd op de vraag van politici van onze partij of de artiesten wel goed beseffen waaraan ze hun medewerking verlenen. Die vraag wordt nu – het liet zich raden – voorgesteld als ‘intimidatie’, ‘bedreigingen’, ‘een aanval op de vrije meningsuiting’. Gazet van Antwerpen haalt er zelfs “een heerschappij met een snorretje, 70 jaar geleden, ergens ten oosten van België”, nog eens voor uit de kast.

“Wat gaat dit geven als het Vlaams Belang ooit aan de macht mocht komen? Een ‘Berufsverbot’ voor de artiesten die het op 1 oktober 2006 waagden tegen extreem-rechts te zingen?”, vraagt de journalist zich bezorgd af.

Het is nochtans niet het Vlaams Belang dat een ‘Berufsverbot’ heeft afgekondigd! Denk maar even aan wat een jong zangeresje overkwam dat ons land zou vertegenwoordigen op het Eurosongfestival, maar dat door links publiek werd gelyncht omdat ze uit een Vlaamsgezind en rechts nest kwam en tien- of vijftien jaar geleden wel eens was opgestapt in een Vlaamse betoging. Of moeten we herinneren aan de Strangers, die het slachtoffer werden van een regelrechte media-boycot - op touw gezet door de openbare omroep - omdat zij ooit waren

opgetreden op een partijfeest van het Vlaams Blok. Nee, broodroof en 'berufsverbot' zijn echt niet onze uitvinding.

Of moeten we even wijzen op het feit dat sommige mensen vandaag hun job verliezen omdat ze bij de verkiezingen kandidaat zijn voor het Vlaams Belang? Op het feit dat vakbondsleden en –militanten bij hun vakbond worden buitengesmeten als ze openlijk hun steun betuigen aan het Vlaams Belang. Wat zei u? Vrije meningsuiting?

Of moeten we even wijzen op het feit dat boekhandels boeken weigeren te verkopen die geschreven werden door politici van het Vlaams Belang. Dat uitgeverij Egmont niet eens een stand krijgt op de Antwerpse boekenbeurs? We vergelijken niet graag met de duistere episode uit de jaren '30 van vorige eeuw, omdat het een dwaas recept is waar onze tegenstanders wat al te gretig naar grijpen om het debat dood te slaan. Maar lijkt die politieke verbanning op de boekenbeurs niet een klein beetje op de beruchte boekverbranding van ... de nazi's?

Hebt u daar al wat verbolgen reacties over gelezen? Nee, wij ook niet. Er bestaat dan ook een naam voor de opgeklopte heisa rond de 0110-concerten: selectieve verontwaardiging! En dus zijn wij niet onder de indruk. Wij hebben enkel ons ongenoegen laten blijken over het feit dat artiesten zich laten meeslepen in een vuile verkiezingscampagne, heimelijk gesubsidieerd door de overheid en ongetwijfeld ook onder de 'zachte dwang' van het 'ons-kent-ons' en 'wij helpen mekaar'-systeem van het kleine linkse mediawereldje.

Oneerbare voorstellen?

Jan Segers haalde in Het Laatste Nieuws zwaar uit naar het voorstel van Filip Dewinter die na de moord op Guido De Moor suggereerde om de ouders hun Belgische nationaliteit te ontnemen en hun gevangenisstraf te laten uitzitten in Marokko. "Je kan als eerbare rechtse partij perfect pleiten voor meer 'law and order', maar wat je niet kan, is die normen letterlijk aanpassen 'à la tête du client'. Dan ben je een oneerbare rechtse partij die oneerbare voorstellen doet", gruwelt de auteur, die we nochtans kennen als een journalist met een vrije pen.

Wat is er zo oneerbaar aan het voorstel van Filip Dewinter? Laat het nu net Guy Verhofstadt zijn die enkele weken geleden zélf voorstelde om criminelen terug naar hun land van herkomst te sturen. Al was het maar om wat cellen vrij te maken in de overvolle gevangenissen - ook al een probleem dat deze regering jarenlang laat aanmodderen.

Dezelfde Guy Verhofstadt beviel overigens nog van een geweldig idee. Zo lanceerde hij het voorstel om de fameuze wet-Lejeune aan te passen en zware criminelen pas na het uitzitten van tweederde van hun straf weer vrij te laten. Alleen een beetje jammer dat daarvoor eerst twee onschuldige meisjes moesten sterven, wellicht vermoord door een notoire pedofiel die na eerdere vergrijpen op onbegrijpelijke wijze was vrijgekomen en die nooit werd gevolgd.

Moet het nog gezegd dat het Vlaams Belang al jaren voorstander is van een herziening van de veel te lakse wet op de vervroegde vrijlating van criminelen. Een herziening die voor de verkiezingen van 2003 door alle partijen werd beloofd. Dezelfde wet die – maar dat vertelt Verhofstadt er natuurlijk niet bij – door paars onlangs nog versoepeld werd! Een pittig detail dat door het gros van de regimipers welwillend over het hoofd werd gezien of onder de mat geveegd.

Verguisde recepten

Verhofstadt is niet de enige die in het zicht van de verkiezingen leentje buur gaat spelen bij het Vlaams Belang. In de nasleep van de moord op Guido De Moor pleitten Nahima Lanjri (CD&V) en Mimount Bousakla (SP.A) in een interview met Gazet van Antwerpen voor een "lik-op-stuk-beleid" voor hardleerse probleemjongeren. Voor een echte jeugdgevangenis. Voor het responsabiliseren en desnoods bestraffen van ouders die hun verantwoordelijkheid ontlopen. Zelfs de beruchte avondklok ontbreekt niet in het rijtje. Bart Somers voert die aan de vooravond van de verkiezingen in Mechelen ook in.

Klinkt het u allemaal bekend in de oren? Geen wonder, wij stellen dat allemaal al jaren voor. Onze voorstellen in die zin werden door pers en politiek steevast gebrandmerkt, verketterd en verguisd als “gevaarlijk populisme”, “dwaze cafépraat”, “extreem-rechts”, “stigmatiserend” en “discriminerend” of zelfs “racistisch”. Maar als diezelfde ‘oneerbare’ voorstellen plots worden opgepikt door politici van traditionele partijen, worden ze kritiekloos de hemel ingeschreven. Dan heten ze plots ‘gedurfd’, ‘moedig’, ‘taboedoorbrekend’. Tja, als u zich afvroeg hoe het komt dat de geloofwaardigheid van pers en politiek tot het vriespunt is gedaald, weet u meteen het antwoord.

Twee maten en gewichten

Gazet van Antwerpen haalde kort geleden zwaar uit naar stadsgenoten en lezers die lucht gaven aan hun ergernis en frustratie over de overlast van – laten we het nog maar eens zonder omwegen zeggen – allochtone jongeren. “We schamen ons dood als we horen en lezen hoe sommige mensen uithalen naar hele gemeenschappen en daarbij niet willen zien dat de meerderheid van de gekleurde Antwerpenaren zelf even geschokt en verontwaardigd is als zij”. En gaat het verder: “Opvallend is ook dat sommige briefschrijvers hun eigen argumentering na de moorden van Hans Van Themsche schijnbaar moeiteloos 180 graden kunnen draaien, afhankelijk van de identiteit van de daders en hun slachtoffers.”

Nu zal het wel zo zijn dat niet alle briefschrijvers even fijnbesnaard uit de hoek komen. Maar het meten met twee maten en twee gewichten is zeker geen exclusief kenmerk van boze briefschrijvers.

Politici (en journalisten) hebben er geen flauw idee van hoeveel mensen ze diep gekrenkt hebben met hun goedkope poging om het Vlaams Belang en zijn kiezers aansprakelijk te stellen voor de schietpartij van een op hol geslagen tiener in Antwerpen, merkte Mathias Danneels onlangs op. Net zoals ze er geen flauw idee van hebben hoe geshockeerd ze zijn door de hardnekkige pogingen om de moord op Guido De Moor te minimaliseren tot een tragisch ‘incident’. Hoe misselijk ze worden van de poging om van het slachtoffer een dader te maken en van de daders slachtoffers.

“Na de moord op Joe van Holsbeeck eisten de media ‘discretie’ tot dat bekend werd dat de dader een Pool was. Na de moorden van Hans Van Themsche was ‘discretie’ geen vereiste omdat die een racistische oorsprong hadden”, houdt Derk Jan Eppink zijn collega’s van de pers even een spiegel voor (Knack, 12 juli 2006). “De moord op treinconducteur Guido De Moor onderging een devaluatie. Eerst was het moord, toen doodslag, daarna een gewelddadig incident, toen een busincident en uiteindelijk een vechtpartij. De doodgeslagen man werd van slachtoffer bijna dader”.

Volgens Eppink is een en ander het gevolg van het syndroom van “blanke schuld” dat de media teistert. “Volgens dit fenomeen is de blanke westerse cultuur de oorzaak van alle onheil: kolonialisme, fascisme, racisme en kapitalisme. De blanke westerse maatschappij is dader, alle anderen zijn slachtoffers.” Eppink stelt dat linkse media zoals De Morgen, De Standaard en de VRT de harde nieuwsfeiten altijd door die gekleurde bril van blanke schuld zien.

“Zou de jeugdbende de conducteur ook hebben vermoord als hij allochtoon was geweest?”, vraagt Eppink zich tot slot af. Want zoniet, dan is er toch duidelijk sprake van racisme. Maar, zo merkt hij gevat op: “Volgens de politiek correcte kerk kan racisme alleen in de vorm van blank tegen niet-blank. Omgekeerd is niet mogelijk”. En dus werd de moord gedevalueerd tot vechtpartij. “De allochtoon is per definitie slachtoffer”. Bewogen door plaatsvervangende schaamte, spreekt Eppink over “journalistieke prostitutie”. Pak vast. Wie het schoentje past, trekke het aan!

Volksopstand

Wat een pers is dat, die zijn oordeel over politieke voorstellen laat afhangen van de politieke kleur van de indieners? ‘A la tête du client’, jawel. Dat fameuze ‘à la tête du client’ is trouwens flink ingeburgerd in dit

landje. We hebben een politieke berichtgeving... 'à la tête du client'. Racismeklachten, processen en veroordelingen... 'à la tête du client'.

Maar de mensen pikken het niet meer. Er zit een electorale volksopstand aan te komen en pers en politiek hebben er nauwelijks een idee van. Hoe zou dat komen?

Frank Vanhecke
Voorzitter Vlaams Belang